

Autoreferat
przedstawiający opis dorobku i osiągnięć naukowych.

Przygotowany stosownie do dyspozycji art. 220 ust. 2 ustawy z 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021, poz. 478 ze zm.) oraz art. 221 ust. 14 pkt 1 w zw. z § 11 ust. 2 pkt 2 Regulaminu określającego szczegółowy tryb postępowania w sprawie nadania stopnia doktora i doktora habilitowanego w Uniwersytecie Łódzkim, stanowiącego załącznik do uchwały nr 660 Senatu UŁ z dnia 27 stycznia 2020 r.

I. Imię i nazwisko.

Arkadiusz Cudak

II. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

1. Studia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego, kierunek prawo, ukończyłem w 1990 r. Pracę magisterską na temat *Obligatoryjne zawieszenie postępowania w postępowaniu cywilnym* przygotowałem pod kierunkiem prof. dr hab. Witolda Broniewicza.

2. Na podstawie rozprawy doktorskiej pod tytułem *Skarga na czynności komornika*, na mocy uchwały Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego z dnia 30 stycznia 1998 r., uzyskałem stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa. Promotorem w przewodzie doktorskim był prof. dr hab. Andrzej Marciniak, a recenzentami - prof. dr hab. Witold Broniewicz oraz prof. dr hab. Feliks Zedler.

III. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych i artystycznych.

1. W okresie od 1 października 1998 r. do 30 września 2006 r. byłem adiunktem w Mazowieckiej Wyższej Szkole Humanistyczno-Pedagogicznej w Łowiczu.

2. Od 1 października 2009 r. do chwili obecnej jestem zatrudniony jako adiunkt na Wydziale Prawa i Administracji Akademii Ekonomiczno-Humanistycznej w Warszawie (poprzednia nazwa Wyższa Szkoła Finansów i Zarządzania w Warszawie).

3. Pracę naukową łączę z praktyką stosowania prawa. Od 3 lipca 2002 r. jestem bowiem sędzią Naczelnego Sądu Administracyjnego.

IV. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r., poz. 478 ze zm.)

1. Tytuł osiągnięcia naukowego.

Autorstwo monografii pod tytułem *Zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej*.

2. Autor, tytuł publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa.

Arkadiusz Cudak, *Zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej*, Warszawa 2021 r., Wydawnictwo C. H. Beck, ISBN: 978-83-8235-648-9, s. XLIX, s. 472, recenzent wydawniczy prof. zw. dr hab. Jan Paweł Tarno.

3. Omówienie celu naukowego wskazanej powyżej pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania.

Wskazana powyżej publikacja stanowi moje główne osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r., poz. 478 ze zm.).

Książka ta jest wynikiem badań nad administracyjnym postępowaniem egzekucyjnym, a także swoistą kontynuacją wcześniejszych zainteresowań naukowych dotyczących środków zaskarżenia obowiązujących w sądowym postępowaniu egzekucyjnym w sprawach cywilnych.

Przedmiotem monografii uczyniłem podstawowy, a zarazem najważniejszy, środek zaskarżenia przysługujący zobowiązanemu w toku tego postępowania.

Analiza sytuacji prawnej zobowiązanego, czyli podmiotu egzekucji administracyjnej, jest bowiem ważną perspektywą badawczą administracyjnego postępowania egzekucyjnego. Wszystkie środki egzekucyjne kierowane są w stosunku do tej osoby i jej majątku. Następuje głęboka ingerencja w jej konstytucyjnie chronione prawa i wolności. Oczywiście na zobowiązanym spoczywa prawny obowiązek określonego zachowania. Przyczyną zaś

wszczęcia postępowania egzekucyjnego jest to, że obowiązek ten nie został przez niego dobrowolnie wykonany. Zatem sam zobowiązany może w najbardziej skuteczny sposób zapobiec wszczęciu postępowania egzekucyjnego. Wystarczy tylko dobrowolna realizacja obowiązku administracyjnego, który na nim spoczywa. Mimo to podmiot ten ma prawo oczekiwać, aby kierowana w stosunku do niego egzekucja administracyjna była przeprowadzona zgodnie z prawem, a stosowany przymus mieścił się w granicach prawa.

Przy tak ograniczonych uprawnieniach, które posiada zobowiązany, na pierwszy plan wysuwają się środki zaskarżenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym. Dzięki nim podmiot ten może wpływać na właściwy tok egzekucji administracyjnej. W drodze środków zaskarżenia można bowiem korygować wadliwe czynności egzekucyjne, czy nawet zablokować egzekucję administracyjną, która została wszczęta lub jest prowadzona bezzasadnie. Środki zaskarżenia stanowią podstawowy instrument prawny oddziaływania zobowiązanego na postępowanie egzekucyjne. Dzięki temu może on wpływać na legalność przeprowadzonej egzekucji.

Kwestie związane z systemem środków zaskarżenia są jednym z centralnych nurtów badawczych w każdej procedurze. Środki te umożliwiają bowiem stronom oraz wszystkim innym podmiotom tych postępowań doprowadzenie do weryfikacji i kontroli działań organów prowadzących postępowanie.

Waga i znaczenie środków zaskarżenia widoczne są również z perspektywy kontroli sądowej działań organów egzekucyjnych. Sądy administracyjne analizują postępowanie egzekucyjne przez pryzmat środków zaskarżenia. Wnoszenie ich bowiem umożliwia zainicjowanie tej kontroli. Sądy administracyjne właściwe są w zakresie rozpoznawania skarg na postanowienia wydawane w postępowaniu egzekucyjnym, na które przysługuje zażalenie.

Dotychczasowe opracowania monograficzne dotyczące środków zaskarżenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym, aczkolwiek niezwykle wartościowe i przełomowe dla nauki, powstawały wiele lat temu. W międzyczasie następowały zaś wielokrotne zmiany stanu prawnego. Ponadto mimo bogatej literatury przedmiotu żaden środek zaskarżenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym nie doczekał się osobnego opracowania monograficznego. W obszarze problematyki zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej można spotkać jedynie szereg artykułów czy rozdziałów w monografiach, podejmujących rozważania na temat tego środka zaskarżenia w zakresie szczegółowych aspektów tego zagadnienia. Powyższe okoliczności skłoniły mnie do podjęcia tematyki zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej, celem wypełnienia dostrzeżonej luki poznawczej. Publikacja moja stanowi pierwszą monografię poświęconą temu środkowi zaskarżenia.

Dodatkowym i oczywistym impulsem dla podjęcia tego tematu były znaczące zmiany stanu prawnego, wprowadzone w ustawie z 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2020 r., poz. 1427 ze zm.). Nowelizacja z 11.9.2019 r. spowodowała, że po 30.7.2020 r. nastąpiło istotne przeobrażenie analizowanego środka zaskarżenia. Zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej zmienił swój charakter. Z środka zaskarżenia o charakterze mieszanym stał się środkiem obrony merytorycznej. Spowodowało to w konsekwencji przebudowanie całego systemu środków zaskarżenia w tym postępowaniu. Doszło bowiem do rozdzielenia obrony merytorycznej zobowiązanego od obrony formalnej. W wyniku zmiany stanu prawnego ograniczono podstawy zarzutu, a także zmodyfikowano tryb jego wnoszenia i rozpoznawania. Wszystkie te powody przemawiały za potrzebą podjęcia badań nad zarzutami w sprawie egzekucji administracyjnej. Istniało naukowe oraz społeczne zapotrzebowanie na podjęcie tego trudnego i wzbudzającego liczne kontrowersje tematu. Niezbędna była bowiem refleksja naukowa w zakresie interpretacji nowych regulacji prawnych.

Celem opracowania była analiza jednego z podstawowych środków zaskarżenia przysługującego zobowiązanemu, a mianowicie zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej. Środek ten jest instytucją o charakterze ściśle procesowym. Podstawowym celem zarzutu jest ustrzeżenie zobowiązanego przed błędami wierzyciela o charakterze zasadniczym, tj. prowadzeniem postępowania egzekucyjnego mimo istnienia przeszkód o charakterze trwałym lub przejściowym, ale wymagających dla ich usunięcia zawieszenia postępowania. W wyniku wniesienia zarzutu dochodzi zatem do wszczęcia postępowania mającego na celu ustalenie, czy nie istnieją przeszkody o wskazanym charakterze, które uniemożliwiają skuteczne prowadzenie egzekucji administracyjnej. Z tego względu instytucję zarzutu należy określić jako jedną z podstawowych gwarancji procesowych służących zobowiązanemu, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, że sądy administracyjne dokonują kontroli legalności postępowania egzekucyjnego przez pryzmat środków zaskarżenia

Przy założeniu ciągłości postępowania egzekucyjnego w administracji analiza dogmatyczna poszczególnych przepisów regulujących instytucję zarzutu w tym postępowaniu została przeprowadzona przede wszystkim w aspekcie efektywności materialnoprawnej ochrony zobowiązanego oraz pod kątem umiejscowienia zarzutu w systemie środków zaskarżenia, jakie ma zobowiązany w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym. Stąd też część opracowania poświęciłem analizie pozostałych środków zaskarżenia, przede wszystkim w aspekcie ich relacji z zarzutem w sprawie egzekucji administracyjnej.

W pracy podjąłem próbę zweryfikowania trzech hipotez badawczych.

Pierwsza z nich zakłada, że w wyniku zmiany charakteru zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej system środków obrony zobowiązanego stał się bardziej przejrzysty i efektywny. W poprzednim stanie prawnym zarzuty w sprawie prowadzenia egzekucji administracyjnej miały charakter mieszany. Oprócz zarzutów materialnoprawnych można było podnosić zarzuty formalne. Czyniło to z tego środka zaskarżenia środek bardzo nietypowy. Zasadą jest bowiem rozdzielanie obrony merytorycznej od formalnej. Ponadto w przypadku wielu zarzutów o charakterze proceduralnym możliwe było, bez żadnych ograniczeń czasowych, ich podnoszenie w ramach żądania umorzenia postępowania egzekucyjnego. Mogło to rodzić wiele wątpliwości. Dodatkowo tryb rozpoznawania zarzutów merytorycznych, w kontekście regulacji ustawowych, rozgraniczających postępowanie jurysdykcyjne od postępowania egzekucyjnego, wywoływał wątpliwości dotyczące naruszenia zakazu badania przez organ egzekucyjny zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Ponadto przy uwzględnieniu, bardzo często występującej, tożsamości podmiotowej wierzyciela i organu egzekucyjnego, doskonale widoczne były wady wcześniejszych regulacji dotyczących tego środka zaskarżenia.

Nowelizacja dokonana ustawą z 11.9.2019 r. o zmianie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 2070) w pewnym zakresie usunęła wskazane wyżej usterki. W stanie prawnym obowiązującym od 30.7.2020 r. obrona merytoryczna została skoncentrowana w ramach zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej. Tylko bowiem w ramach tego środka zaskarżenia można odtąd podnosić zarzuty materialnoprawne w zakresie podstaw dopuszczalności oraz zasadności wszczęcia i prowadzenia egzekucji administracyjnej. Jednocześnie obrona zobowiązanego przed uchybieniami formalnymi została przeniesiona do skargi na czynności egzekucyjne organu egzekucyjnego oraz żądania zobowiązanego umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Zgodnie z drugą hipotezą badawczą zmiana trybu wnoszenia i rozpoznawania zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej nie zwiększyła zakresu ochrony zobowiązanego. Problemem, któremu przez wiele lat obowiązywania ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji starał się zaradzić ustawodawca, była nadmierna rola wierzyciela w procedurze rozpoznawania zarzutu. Druga strona stosunku prawnego-egzekucyjnego miała bowiem decydujący w istocie wpływ na rozstrzygnięcie o zasadności tego środka. Zważywszy zaś na wspomnianą już często występującą tożsamość między wierzycielem a organem egzekucyjnym, niewątpliwie pewnym zagrożeniem dla praw zobowiązanego była sytuacja, gdy o zarzutach rozstrzygał organ bezpośrednio zainteresowany. W mojej ocenie stan ten nie uległ zmianie w wyniku nowelizacji obowiązującej od 30.7.2020 r. Obecnie organem rozpoznającym

zarzuty jest wierzyciel. Nastąpiło więc w istocie wzmocnienie pozycji procesowej tego podmiotu kosztem uprawnień procesowych zobowiązanego.

W ramach ostatniej hipotezy badawczej, będącej zresztą konsekwencją poprzedniej, przyjąłem założenie, że zwiększenie zakresu ochrony praw zobowiązanego wymaga dalszych zmian stanu prawnego. Spór, czy istnieje lub też czy wymagalny jest obowiązek objęty egzekucją administracyjną, poddany jest obecnie kognicji wierzyciela, a więc podmiotu w dużej mierze zainteresowanego w rozstrzygnięciu. Oczywiście w tym zakresie kontrolę legalności nad działaniami wierzyciela sprawuje sąd administracyjny. Jednakże tak ukształtowana obrona merytoryczna może być niewystarczająca, zwłaszcza w sprawach, w których egzekwowany obowiązek wynika bezpośrednio z przepisu prawa i nie był wcześniej sprecyzowany w akcie administracyjnym. Obrona merytoryczna zobowiązanego jest bowiem słabsza niż obrona przysługująca dłużnikowi w postępowaniu egzekucyjnym w sprawach cywilnych. Słabsza jest także od obrony merytorycznej przysługującej w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym osobie trzeciej. Dlatego też zwiększenie zakresu ochrony zobowiązanego wymagałoby zmiany stanu prawnego.

Weryfikacja powyższych hipotez badawczych wymagała analizy aktualnych oraz obowiązujących poprzednio regulacji prawnych dotyczących zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej oraz innych środków zaskarżenia. Było to niezbędne dla zaprezentowania ewolucji rozwiązań prawnych, a także pozwoliło na trafniejszą analizę. Jest to również konsekwencją przepisów intertemporalnych. Ustawa nowelizująca wprowadziła bowiem zasadę, że do postępowań egzekucyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie zmiany ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Od tej regulacji przewidziano szereg wyjątków wprowadzających zasadę bezpośredniego działania nowego prawa procesowego.

Pomimo zmiany stanu prawnego obowiązujące wcześniej unormowania będą miały zastosowanie jeszcze przez określony czas. Spowodowało to konieczność wydłużenia horyzontu czasowego badań, oczywiście przy założeniu priorytetu analizy aktualnie obowiązujących regulacji prawnych.

Jako podstawę badań w pracy zastosowałem metodę dogmatyczną. Przyjęte hipotezy badawcze wymagały bowiem przede wszystkim odniesienia się do przepisów prawnych regulujących problematykę zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej. Wyniki badań tą metodą są pomocne dla praktyki prawniczej i oddziałują na nią, co w przypadku badań dogmatycznych jest niezwykle ważne. Analiza materiału normatywnego uwzględnia stanowisko i poglądy przedstawicieli nauki prawa o postępowaniu egzekucyjnym

w administracji, które w zakresie tematyki prowadzonych badań są bardzo bogate i stosunkowo szeroko ujmują omówione przeze mnie zagadnienia.

W monografii wykorzystałem także metodę empiryczną, poddając badaniom orzecznictwo sądów i trybunałów. Spory sądowe można bowiem postrzegać jako materiał empiryczny nauk prawnych. Stanowisko judykatury jest o tyle istotne, że pozwala poznać praktyczne rozumienie instytucji prawnych oraz ich rzeczywiste zastosowanie. Umożliwia także wykrycie wszelkich słabości regulacji prawnych i uzupełnia poglądy doktryny.

W wąskim zakresie w pracy znalazła natomiast zastosowanie metoda historyczna. Przedstawiłem jedynie ewolucję zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej. Geneza tego środka pozwoliła bowiem na lepszą analizę istniejących rozwiązań.

W opracowaniu w sposób świadomy nie zastosowałem metody komparatystycznej. Jest to związane z postawionymi hipotezami badawczymi i celem pracy.

Układ pracy uwzględnia wspomniane już tezy badawcze. Monografię w istocie można podzielić na dwie części. Pierwsza (rozdziały I i II) ma charakter wprowadzający. Zawarte w niej rozważania – poświęcone charakterystyce środków zaskarżenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym oraz relacji, w jakich pozostaje zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej z innymi środkami zaskarżenia występującymi w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym – mają charakter wstępny i służą przede wszystkim do stworzenia siatki pojęciowej niezbędnej do prowadzenia rozważań szczegółowych. Te zaś są przedmiotem rozdziałów III – VII. W szczególności zawarto w nich charakterystykę przyjętych w ustawie rozwiązań normatywnych, dotyczących podmiotów uprawnionych do wniesienia zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej, terminu, wymagań formalnych, sposobu wnoszenia zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej, jego podstaw oraz trybu rozpoznawania. Takie założenie konstrukcyjne pozwoliło pokazać ścisły związek występujący pomiędzy teoretycznymi podstawami postępowania egzekucyjnego w administracji a rozwiązaniami przyjętymi w ustawie egzekucyjnej. Ostatni zaś rozdział poświęciłem charakterystyce pozostałych zarzutów, jakie znalazły unormowanie w ustawie.

Przeprowadzona w monografii analiza doprowadziła do konkluzji, że w aktualnym stanie prawnym nastąpiło swoiste „uporządkowanie” systemu środków zaskarżenia. Wreszcie doszło do rozdzielenia środków obrony merytorycznej od środków obrony formalnej. Zarzuty w sprawie egzekucji administracyjnej stały się typowym środkiem obrony merytorycznej. W ramach zarzutu zobowiązany uprawniony jest wykazywać brak zasadności lub wymagalności obowiązku będącego przedmiotem egzekucji administracyjnej. Może zatem podnosić brak materialnoprawnej dopuszczalności postępowania egzekucyjnego. Natomiast

wszelkie zarzuty procesowe zobowiązany powinien podnosić w ramach innych środków zaskarżenia. W przypadku wystąpienia trwałych przeszkód procesowych, uniemożliwiających prowadzenie postępowania egzekucyjnego, podmiot ten powinien składać żądanie umorzenia tego postępowania. Wadliwość poszczególnych czynności organu egzekucyjnego może być zaś zwalczana w drodze skargi na czynność egzekucyjną organu egzekucyjnego.

Doszło zatem do uporządkowania systemu środków obrony zobowiązanego. Podmiotowi temu przysługuje swoista triada środków zaskarżenia. Obronę merytoryczną zapewnia zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej, obronę formalną zaś skarga na czynność egzekucyjną organu egzekucyjnego oraz żądanie umorzenia postępowania egzekucyjnego. Przy czym ten ostatni środek zaskarżenia dotyczy sytuacji, gdy stwierdzono istnienie trwałych przeszkód procesowych, powodujących niedopuszczalność postępowania egzekucyjnego. Warto podkreślić, że zaliczenie żądania zobowiązanego do grupy środków zaskarżenia jest świadomym zabiegiem. W wyniku nowelizacji, która weszła w życie 30.7.2020 r., szereg zarzutów – poprzednio możliwych do podnoszenia w ramach środka zaskarżenia uregulowanego w art. 33 i 34 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji - obecnie może być zgłaszany jedynie w ramach żądania umorzenia postępowania egzekucyjnego. Stąd nie sposób traktować tego żądania wyłącznie jako środka prawnego niebędącego środkiem zaskarżenia.

Tym samym należy stwierdzić, że potwierdziła się moja pierwsza hipoteza badawcza, zgodnie z którą w wyniku zmiany charakteru zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej system środków obrony zobowiązanego stał się bardziej efektywny i przejrzysty. Podmiot ten zyskał ułatwioną możliwość identyfikacji środka zaskarżenia, który będzie adekwatny do ochrony jego praw w określonej sytuacji procesowej.

Istotne zmiany w zakresie trybu wnoszenia i sposobu rozpoznania zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej prowokowały pytania w zakresie tego, czy spowodowało to zwiększenie zakresu ochrony zobowiązanego i gwarancji jego praw. Niewątpliwie nowelizacja przepisów dotyczących tej problematyki przyczyniła się do przyspieszenia rozstrzygnięcia kwestii procesowej będącej przedmiotem wniesionego zarzutu. Był to zresztą jeden z zakładanych przez projektodawców celów. Likwidacja dwuetapowego trybu rozpoznania zarzutu spowoduje, że ostateczne rozstrzygnięcie zapadnie znacznie wcześniej. Niemniej nadal decydujący wpływ na sposób rozpoznania tego środka zaskarżenia ma wierzyciel. Obecnie nie zajmuje on już stanowiska w sprawie wniesionego zarzutu, ale wydaje w tym zakresie postanowienie w sprawie zarzutu. Nastąpiło więc wzmocnienie jego pozycji.

W ramach wniesionego zarzutu toczy się spór między wierzycielem a zobowiązanym. Ten ostatni kwestionuje bowiem twierdzenia zawarte w tytule wykonawczym. W tym dokumencie zaś wierzyciel złożył oświadczenie w zakresie przedmiotu i podmiotu obowiązku podlegającego egzekucji administracyjnej. Spór więc dotyczy tego, czy oświadczenie wierzyciela było prawidłowe lub też czy się zdezaktualizowało. W aktualnym stanie prawnym o trafności stanowisk rozstrzyga jedna ze stron tego sporu, a mianowicie wierzyciel. Zobowiązany nie jest zatem równorzędnym partnerem. Takie rozwiązanie nie budzi większych wątpliwości na przykład w przypadku wygaśnięcia obowiązku na skutek jego wykonania. Przedłożenie dowodu wpłaty należności pieniężnej przesądza o zasadności zarzutu. Jednakże w wielu sytuacjach kwestie rozstrzygane w ramach wniesionego zarzutu nie są tak jednoznaczne. W razie zarzutu wygaśnięcia obowiązku na skutek przedawnienia rozstrzygnięcia wymaga bardzo często skomplikowany stan faktyczny oraz złożony stan prawny. W wielu wypadkach wierzyciel będzie zobligowany do krytycznej oceny swoich wcześniejszych działań. W tych wszystkich wypadkach skłonność wierzyciela do zaakceptowania argumentacji zobowiązanego nie jest wysoka.

Nowe ukształtowanie trybu rozpoznania zarzutu sprawia, że jednoznaczna odpowiedzialność za konsekwencje wadliwego rozstrzygnięcia bierze wierzyciel. Nie można, tak jak w poprzednim stanie prawnym, podnosić, że postanowienie oddalające zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej zostało wydane przez organ egzekucyjny. Odpowiedzialność odszkodowawcza wierzyciela staje się więc istotną gwarancją praw zobowiązanego. Przy czym odpowiedzialność ta ma jedynie charakter restytucyjny.

Ponadto wprowadzenie do systemu nowego środka zaskarżenia, a mianowicie sprzeciwu małżonka zobowiązanego, wbrew zamierzeniom ustawodawcy, może doprowadzić do osłabienia pozycji procesowej tego podmiotu. Nastąpi to w sytuacji, gdy w praktyce zaakceptowana zostanie wykładnia nowych przepisów zaproponowana przez projektodawców i przedstawiona w uzasadnieniu do projektu nowelizacji. W tych zamierzeniach ma to być podstawowy i jedyny środek obrony merytorycznej tych osób. Uwzględniając dopuszczalne w ramach tego środka zaskarżenia zarzuty, sprowadzające się jedynie do zakresu podstaw odpowiedzialności z majątku wspólnego, małżonek miałby zdecydowanie słabszą pozycję niż zobowiązany. Dlatego też pozbawienie małżonka zobowiązanego uprawnienia do wniesienia zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej, w przypadku prowadzenia egzekucji z majątku wspólnego, jest nie do zaakceptowania.

Wyniki badań potwierdzają więc drugą hipotezę badawczą, zgodnie z którą zmiana trybu wnoszenia i rozpoznawania zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej nie zwiększa zakresu ochrony zobowiązanego i gwarancji jego praw.

Aktualne zatem jest pytanie, jakie dalsze zmiany ustawowe mogą doprowadzić do poprawy sytuacji procesowej zobowiązanego. Warto się zastanowić, czy takim wzorem mogą być rozwiązania prawne dotyczące obrony merytorycznej osoby trzeciej. Podmiot ten posiada bowiem uproszczony, przyspieszony i zarazem bardzo ekonomiczny środek obrony merytorycznej. Osoba trzecia może uzyskać ochronę w trybie żądania zwolnienia spod egzekucji, w postępowaniu przed organem egzekucyjnym, które jest mało sformalizowane i szybkie. W przypadku nieosiągnięcia zamierzonego celu osoba ta nie musi wyczerpywać drogi administracyjnej, uprawniona jest wytoczyć powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji administracyjnej. Ostatecznie zatem w zakresie naruszenia prawa materialnego w toku egzekucji administracyjnej wypowie się sąd powszechny. Jedynym warunkiem wytoczenia tego powództwa jest wcześniejsze zgłoszenie żądania zwolnienia spod egzekucji i przeprowadzenie w tym zakresie postępowania.

Powielenie tego rozwiązania w zakresie obrony merytorycznej zobowiązanego nie jest jednak możliwe. W przypadku osoby trzeciej spór dotyczy prawa własności, innych praw do rzeczy lub praw majątkowych. Nie ma więc przeszkód procesowych, aby sprawa taka była rozpoznana przez sąd cywilny. Natomiast w przypadku obrony merytorycznej zobowiązanego występuje problem z niedopuszczalnością drogi sądowej przed sądem powszechnym. Sprawy dotyczące istnienia obowiązku administracyjnego są sprawami administracyjnymi. Stąd też w art. 840 § 2 kodeksu postępowania cywilnego jednoznacznie określono, że jeżeli podstawą egzekucji jest tytuł pochodzący od organu administracyjnego, do stwierdzenia, iż zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane, powołany jest organ, od którego tytuł pochodzi.

W zakresie obrony merytorycznej zobowiązanego nadal więc zasadnicze znaczenie w aspekcie gwarancji jego ochrony będzie miała kontrola sądu administracyjnego. Możliwości modyfikacji tej kontroli są niezwykle ograniczone. W odniesieniu do skarg na postanowienia wierzyciela w sprawie zarzutu nie jest wskazane zlikwidowanie obowiązku wyczerpania środków zaskarżenia, czy też skrócenie terminu do wniesienia skargi. Nie ma potrzeby wprowadzania terminów instrukcyjnych rozpoznawania tych spraw. Skargi te rozstrzygane są przez wojewódzkie sądy administracyjne w postępowaniu uproszczonym. Jediną zmianą wartą rozważenia, w celu wzmocnienia gwarancji zobowiązanego, jest modyfikacja ochrony tymczasowej. W sytuacjach, gdy dalsze prowadzenie postępowania egzekucyjnego, po wydaniu ostatecznego postanowienia wierzyciela, mogłoby spowodować niebezpieczeństwo

wyrządzenia znacznej nieodwracalnej szkody, przepisy powinny przewidywać możliwość dalszego zawieszenia postępowania egzekucyjnego. Nie ma zatem możliwości wyłączenia obrony merytorycznej zobowiązanego spod kompetencji wierzyciela. Zastrzeżenie to dotyczy oczywiście obowiązków administracyjnych.

Przeprowadzone badania potwierdzają zatem trafność ostatniej hipotezy badawczej. Obrona merytoryczna zobowiązanego wymaga pewnych zmian stanu prawnego. Zarzuty w sprawie egzekucji administracyjnej, aby stały się w pełni efektywnym i skutecznym gwarantem ochrony praw, powinny w określonych przypadkach powodować zawieszenie postępowania egzekucyjnego również na etapie postępowania sądowoadministracyjnego.

W pracy zrealizowałem zasadniczy cel, jakim była analiza podstawowego środka zaskarżenia, a mianowicie zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej. Zaproponowałem interpretację nowych regulacji prawnych. Jest to o tyle istotne, że w chwili obecnej wypowiedzi judykatury i doktryny w tym zakresie są nieliczne. Opracowanie mojego autorstwa stanowi głos w dyskursie odnoszącym się do sposobu rozumienia zmodyfikowanych regulacji prawnych dotyczących zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej, a szerzej systemu środków zaskarżenia.

V. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową lub artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury w szczególności zagranicznej.

1. Aktywność publikacyjna.

W ramach mojego dorobku publikacyjnego wyróżnić można przede wszystkim opracowania poświęcone tematyce postępowania egzekucyjnego w administracji (a) i środków zaskarżenia w sądowym postępowaniu egzekucyjnym (b), a także zagadnieniom związanym z postępowaniem sądowoadministracyjnym (c). Szczegółowe wskazanie tych opracowań znajduje się w wykazie osiągnięć naukowych albo artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny.

a) Obszarem badawczym, ściśle związanym z badaniami, które doprowadziły do powstania wyżej wspomnianej monografii, są zagadnienia związane z postępowaniem egzekucyjnym w administracji. W szczególności w kręgu moich zainteresowań znajduje się problematyka dotycząca środków obrony nie tylko zobowiązanego, ale także innych

podmiotów, które w toku egzekucji administracyjnej szukają obrony swych praw. Z uwagi na głęboko ingerujący charakter norm prawa egzekucyjnego osobom tym powinny przysługiwać efektywne środki zaskarżenia. Jednocześnie środki te nie mogą blokować skuteczności egzekucji, a tym samym negatywnie oddziaływać na prawa wierzycieli. Zatem analizę systemu środków zaskarżenia przeprowadzałem przez pryzmat gwarancji procesowych zobowiązanego oraz innych podmiotów postępowania egzekucyjnego.

Efektem tych zainteresowań naukowych był artykuł pod tytułem *Podmioty legitymowane do wniesienia zarzutów w sprawie prowadzenia egzekucji administracyjnej*, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 2009, nr 4, s. 18-30. W opracowaniu wywodziłem, że uprawnienie do wniesienia zarzutów posiada również małżonek zobowiązanego w przypadku skierowania egzekucji do majątku wspólnego. W przeciwnym razie podmiot ten miałby znacznie słabszą pozycję procesową, albowiem nie może być traktowany jako osoba trzecia w zakresie egzekucji z majątku wspólnego małżonków. Nie do zaakceptowania jest zaś sytuacja, gdy określony podmiot jest pozbawiony środków obrony w toku egzekucji. Stanowisko prezentowane w tym artykule znalazło akceptację i zastosowanie w późniejszym orzecznictwie sądów administracyjnych.

Zagadnienia odnoszące się do trybu rozpoznawania zarzutów przeanalizowałem w artykule pod tytułem *Zarzut w postępowaniu egzekucyjnym w administracji*, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 2013, nr 5, s. 22-35. W opracowaniu tym skoncentrowałem się na kwestii relacji pomiędzy ustawowym zakazem badania przez organ egzekucyjny zasadności i wymagalności obowiązku objętego egzekucją a rozstrzygnięciem przez ten organ o zasadności podniesionych zarzutów merytorycznych.

Efekty badań poświęconych pozostałym środkom zaskarżenia znalazły odzwierciedlenie w artykułach: *Legitymacja oraz termin do zgłoszenia żądania wyłączenia spod egzekucji administracyjnej*, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 2018, nr 1, s. 42-56 oraz *Przedmiot skargi na czynności egzekucyjne organu egzekucyjnego lub egzekutora*, Finanse Komunalne 2018, nr 3, s. 17-29. Ewolucję systemu środków zaskarżenia przeanalizowałem w artykule pod tytułem *Zmiany legislacyjne zasad ochrony jednostki przed przymusem państwowym w egzekucji administracyjnej*, Przegląd Podatkowy 2021, nr 1, s. 24-33.

Do tego obszaru badawczego należy zaliczyć również opracowania: *Zobowiązania podatkowe nieulegające przedawnieniu w orzecznictwie sądów administracyjnych*, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 2012, nr 6, s. 37-50, *Wady regulacji prawnych dotyczących właściwości organu wykonawczego gminy w zakresie egzekucji administracyjnej*

należności pieniężnych (w:) Sprawiedliwość i zaufanie do władz publicznych w prawie administracyjnym, red. M. Stahl, M. Kasiński, K. Wlaźlak, Wydawnictwo Wolters Kluwer, Warszawa 2015, s. 531-549, a także *Doręczenie zawiadomienia o zawieszeniu biegu terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych*, *Procedury Administracyjne i Podatkowe* 2019, nr 3, s. 12-18. Kwestie poruszane w tych pracach dotyczyły podstaw materialnoprawnych zarzutów w sprawie egzekucji administracyjnej.

b) Kolejnym zagadnieniem będącym przedmiotem moich zainteresowań naukowych były kwestie dotyczące środków zaskarżenia w sądowym postępowaniu egzekucyjnym, w szczególności problematyka najważniejszego środka obrony przed naruszeniami procesowymi, a mianowicie skargi na czynności komornika. Stanowiło to kontynuację zainteresowań badawczych, których rezultatem była praca doktorska pod tytułem *Skarga na czynności komornika*. Ponieważ w ostatnich latach następowała istotna ewolucja ww. skargi, a także systemu środków zaskarżenia w tym postępowaniu, w wielu wypadkach w kierunkach postulowanych w pracy doktorskiej, szereg publikacji poświęciłem tym zagadnieniom. Należy tu wskazać na następujące opracowania: *Skarga na czynności komornika w systemie środków nadzoru judykacyjnego (w:) Wokół problematyki środków zaskarżenia w postępowaniu cywilnym*, Wydawnictwo Currenda, Sopot 2015, s. 429-452; *Skarga na czynności komornika a środki nadzoru judykacyjnego stosowane z urzędu (w:) Środki zaskarżenia w sądowym postępowaniu egzekucyjnym. Zbiór studiów*, red. J. Misztal-Konecka, Wydawnictwo Currenda, Sopot 2017, s. 13-32; *Zmiany w przepisach o skardze na czynności komornika obowiązujące od 1 stycznia 2019 r. (w:) Analiza i ocena ustawy o komornikach sądowych oraz ustawy o kosztach komorniczych*, Wydawnictwo Currenda, Sopot 2018, s. 551-566; *Termin do wniesienia skargi na czynności komornika*, *Przegląd Sądowy* 1998, nr 3, s. 46-55; *Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 1999 r., III CZP 58/98*, *Przegląd Sądowy* 2000, nr 5, s. 102-109.

Ponadto w tym nurcie badawczym pozostają opracowania o charakterze komentarzowym, a mianowicie: komentarz do art. 767 – 768 (w:) *Kodeks postępowania cywilnego. T. III. Komentarz art. 730 – 1088*, red. A. Marciniak, K. Piasecki, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2015, s. 172 – 213 oraz komentarz do art. 767 – 768 (w:) *Kodeks postępowania cywilnego. T. IV. Komentarz art. 730 – 1095¹*, red. A. Marciniak, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2020, s. 284-348, a także *Środki zaskarżenia (w:) Metodyka pracy*

komornika sądowego, red. A. Marciniak, M. Michalska-Marciniak, Wydawnictwo Currenda, Sopot 2015, s. 323-356.

Efektom tych badań były również opracowania monograficzne, które stanowiły aktualizację wydanej w 1998 r. pracy doktorskiej, to jest: *Skarga na czynności komornika*, Wydawnictwo Currenda, Sopot 2015, s. 259 oraz *Skarga na czynności komornika. Nowe regulacje prawne*, Wydawnictwo AEH, Warszawa 2020, s. 218.

c) Trzecie pole moich działań naukowych stanowiły zagadnienia związane z postępowaniem sądowoadministracyjnym. Analizowałem problematykę odnoszącą się do okoliczności powodujących wyłączenie sędziego sądu administracyjnego. Przede wszystkim czyniłem to przez pryzmat gwarancji rzetelnego procesu sądowoadministracyjnego. Efektom tych badań były opracowania: *Bezstronność sędziego sądu administracyjnego* (w:) *Aksjologia prawa administracyjnego*, t. II, red. J. Zimmermann, Wydawnictwo Wolters Kluwer, Warszawa 2017, s. 141-154 oraz *Gwarancja prawa do bezstronnego sądu, polegająca na wyłączeniu sędziego sądu administracyjnego, którego bezstronność może budzić wątpliwości* (w:) *Człowiek, prawo, państwo. Księga Jubileuszowa dedykowana Stanisławowi Leszkowi Stadniczenko*, Wydawnictwo Wyższa Szkoła Finansów i Zarządzania w Warszawie, Warszawa 2017, s. 205-224.

Przedmiotem zainteresowań naukowych objąłem również działalność uchwalodawczą Naczelnego Sądu Administracyjnego. Uchwały podjęte w składach poszerzonych przeanalizowałem w aspekcie swoistej „recenzji” poziomu legislacji. Efekty tych prac zamieściłem w opracowaniu pod tytułem *Uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego jako miernik jakości prawa administracyjnego* (w:) *Kryzys prawa administracyjnego?*, red. D. R. Kijowski, P. J. Suwaj, t. 1. *Jakość prawa administracyjnego*, red. D. R. Kijowski, A. Miruć, A. Suławko-Karetka, Wolters Kluwer Polska, Warszawa 2012, s. 110-128.

Poświęciłem również uwagę zagadnieniom dotyczącym kontroli działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne. Efektom tych zainteresowań są opracowania: *Weryfikacja rozstrzygnięć Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki*, Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego 2014, nr 7, s. 8-14; *Kontrola sądowa czynności władczych Ministra Sprawiedliwości podejmowanych w stosunku do komorników sądowych* (w:) *Cechą sprawiedliwości jest nie krzywdzić ludzi. Księga pamiątkowa ku czci Zenona Knypla*, red. Z. Szczurek, G. Sikorski, Wydawnictwo Currenda, Sopot 2017, s. 271-292; *Analiza prawna orzecznictwa sądów administracyjnych w zakresie uregulowania obywatelskiej inicjatywy uchwalodawczej* (w:) *Obywatelska inicjatywa uchwalodawcza w procesie stanowienia aktów*

prawa miejscowego, Wydawnictwo Kancelarii Senatu, Warszawa 2018, s. 61-82; *Uchwały organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego zawierające apele i stanowiska*, współautor Małgorzata Niewiadomska-Cudak (w:) *Państwo, administracja i prawo administracyjne w europejskiej kulturze prawnej. Księga Jubileuszowa dedykowana Profesorowi Janowi Andrzejowi Jeżewskiemu z okazji osiemdziesiątej rocznicy urodzin*, red. A. Cudak, I. M. Szkotnicka, Wydawnictwo Akademii Ekonomiczno-Humanistycznej, Warszawa 2018, s. 225-244 oraz *Uchwały rady gminy upoważniające do załatwienia indywidualnych spraw w zakresie gospodarowania odpadami komunalnymi – w świetle orzecznictwa sądów administracyjnych* (w:) *Akty prawa miejscowego stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego*, red. H. Izdebski, E. Mreńca, B. Zientarski, Wydawnictwo Kancelarii Senatu, Warszawa 2018, s. 98-109.

Ponadto w tym nurcie badawczym pozostają opracowania o charakterze komentarzowym, a mianowicie *Postępowanie w sprawach z zakresu regulacji energetyki, Komentarz do art. 479⁴⁶ – 479⁵⁶*, *Postępowanie w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji i poczty, Komentarz do art. 479⁵⁷ – 479⁶⁷*, *Postępowanie w sprawach z zakresu regulacji transportu kolejowego, Komentarz do art. 479⁶⁸ – 479⁷⁸* (w:) *Kodeks postępowania cywilnego. T. II. Komentarz art. 367 – 729*, red. A. Marciniak, K. Piasecki, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2014, s. 393 – 439; *Postępowanie w sprawach z zakresu regulacji energetyki, Komentarz do art. 479⁴⁶ – 479⁵⁶*, *Postępowanie w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji i poczty, Komentarz do art. 479⁵⁷ – 479⁶⁷*, *Postępowanie w sprawach z zakresu regulacji transportu kolejowego, Komentarz do art. 479⁶⁸ – 479⁷⁸* (w:) *Kodeks postępowania cywilnego. T. II. Komentarz art. 367 – 729*, red. A. Marciniak, K. Piasecki, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2016, s. 499 – 549; *Postępowanie w sprawach z zakresu regulacji energetyki, Komentarz do art. 479⁴⁶ – 479⁵⁶*, *Postępowanie w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji i poczty, Komentarz do art. 479⁵⁷ – 479⁶⁷*, *Postępowanie w sprawach z zakresu regulacji transportu kolejowego, Komentarz do art. 479⁶⁸ – 479⁷⁸*, *Postępowanie w sprawach z zakresu regulacji rynku wodno-kanalizacyjnego, Komentarz do art. 479⁷⁹ – 479⁸⁸* (w:) *Kodeks postępowania cywilnego. T. III. Komentarz art. 425 – 729*, red. A. Marciniak, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2020, s. 326 - 411.

2. Uczestnictwo w konferencjach naukowych.

Istotna aktywność naukowa przejawiała się także w udziale w konferencjach naukowych krajowych i międzynarodowych. Wskazanie tych konferencji zawarte jest w wykazie osiągnięć naukowych albo artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój

określonej dyscypliny. W tym wykazie uwzględniłem jedynie te konferencje, w których brałem aktywny udział, wygłaszając referat. Konferencje te organizowane były m.in. przez Centrum Konferencyjne Uniwersytetu Łódzkiego, Wydział Prawa Uniwersytetu w Białymstoku, Katedrę Prawa Administracyjnego i Nauki o Administracji Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego, Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego, Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego, Katedrę Prawa Cywilnego i Prawa Pracy Wydziału Prawa Uniwersytetu Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej w Warszawie, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie, Katolicki Uniwersytet Lubelski w Lublinie, Wydział Prawa i Administracji Wyższej Szkoły Finansów i Zarządzania w Warszawie, Wydział Prawa Uniwersytetu Humanistycznospołecznego SWPS w Warszawie, Akademię Leona Koźmińskiego w Warszawie.

Brałem również aktywny udział w konferencjach naukowych organizowanych przez Ośrodek Naukowo-Szkoleniowy przy Krajowej Radzie Komorniczej oraz Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej Senatu RP.

3. Pozostała aktywność naukowa.

Ponadto byłem współredaktorem książki pod tytułem *Państwo, administracja i prawo administracyjne w europejskiej kulturze prawnej. Księga Jubileuszowa dedykowana Profesorowi Janowi Andrzejowi Jeżewskiemu z okazji osiemdziesiątej rocznicy urodzin*, red. A. Cudak, I. M. Szkotnicka, Akademia Ekonomiczno-Humanistyczna, Warszawa 2018, s. 371. Jednocześnie byłem współorganizatorem konferencji związanej z jubileuszem prof. Jana Jeżewskiego, która została zorganizowana w Akademii Ekonomiczno-Humanistycznej w Warszawie.

Byłem też recenzentem czasopisma *Acta Universitatis Lodzensis. Folia Iuridica*, wydawanego przez Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego.

VI. Informacje o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

Od 1 października 2009 r. do chwili obecnej jestem zatrudniony jako adiunkt na Wydziale Prawa i Administracji Akademii Ekonomiczno-Humanistycznej w Warszawie (poprzednia nazwa Wyższa Szkoła Finansów i Zarządzania w Warszawie). Na uczelni

prowadzę lub prowadziłem następujące przedmioty: postępowanie administracyjne (wykłady i ćwiczenia na kierunku prawo oraz kierunku administracja), postępowanie sądowoadministracyjne (wykłady, kierunek prawo), postępowanie egzekucyjne w administracji (wykłady, kierunek prawo), seminarium licencjackie z zakresu postępowania administracyjnego (kierunek administracja) oraz seminarium magisterskie z zakresu postępowania administracyjnego (kierunek prawo). Byłem promotorem 104 prac licencjackich na kierunku administracja oraz 2 prac magisterskich na kierunku prawo. Ponadto byłem recenzentem 68 prac licencjackich na kierunku administracja oraz 8 prac magisterskich na kierunku prawo.

Wygłaszałem również wykłady na studiach podyplomowych prowadzonych przez różne uczelnie.

W roku akademickim 2015/2016 przeprowadziłem wykład pod tytułem *Postępowanie egzekucyjne w administracji*. Zajęcia odbywały się w ramach Studiów Podyplomowych Prawo podatkowe, prowadzonych przez Akademię Leona Koźmińskiego w Warszawie.

W latach akademickich 2016/2017, 2017/2018 oraz 2018/2019 przeprowadziłem cykl wykładów pod tytułem *System środków zaskarżenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym*. Zajęcia odbywały się w ramach I, II i III edycji Podyplomowych Studiów Postępowanie egzekucyjne w administracji w świetle orzecznictwa sądów administracyjnych, prowadzonych na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego.

W roku akademickim 2019/2020 i w roku akademickim 2020/2021 przeprowadziłem wykład pod tytułem *Postępowanie egzekucyjne w administracji z perspektywy podmiotów krajowych i zagranicznych*. Wykład realizowany był w ramach I i II edycji Podyplomowych Studiów Podatki w krajowym i międzynarodowym obrocie gospodarczym, prowadzonych w Kolegium Ekonomiczno-Społecznym Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie.

Uczestniczyłem także w szkoleniach zawodowych dla doradców podatkowych Mazowieckiego Oddziału Krajowej Izby Doradców Podatkowych, w ramach których 3 kwietnia 2019 r. przeprowadziłem wykład pod tytułem *Środki zaskarżenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym*.

Prowadziłem również wykłady szkoleniowe dla radców prawnych. Wielokrotnie występowałem na konferencjach organizowanych przez Naczelny Sąd Administracyjny, czy też Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi.

W latach 2013-2021 byłem członkiem Komisji Egzaminacyjnej do spraw przeprowadzenia egzaminu radcowskiego z siedzibą w Warszawie.

VII Inne informacje dotyczące kariery zawodowej.

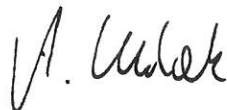
1. Pracę naukową łączę z praktyką stosowania prawa, wykonując zawód sędziego, początkowo w sądach powszechnych, a następnie w sądownictwie administracyjnym. Egzamin sędziowski przed komisją Sądu Apelacyjnego w Łodzi zdałem we wrześniu 1992 r. z wynikiem bardzo dobrym z wyróżnieniem. W okresie od 16 listopada 1992 r. do 12 lipca 1994 r. pełniłem funkcję Asesora Sądowego w Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim, orzekając w Wydziale Cywilnym. Następnie 13 lipca 1994 r. otrzymałem nominację na Sędziego Sądu Rejonowego w Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim, gdzie w okresie od 1 stycznia 1993 r. do 27 października 1998 r. byłem przewodniczącym Wydziału Cywilnego. W dniu 28 października 1998 r. odebrałem nominację na Sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim, gdzie orzekałem w Wydziale Cywilnym Odwoławczym.

2. Od blisko 20 lat orzekam w sądownictwie administracyjnym jako sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego. Nominację na stanowisko Sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Ośrodku Zamiejscowym Naczelnego Sądu Administracyjnego w Łodzi otrzymałem 3 lipca 2002 r., a w związku z reformą sądownictwa administracyjnego od 1 stycznia 2004 r. orzekałem jako sędzia NSA w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi. Następnie 1 grudnia 2009 r. zostałem przeniesiony do Naczelnego Sądu Administracyjnego, gdzie orzekam w Izbie Finansowej do chwili obecnej.

W ramach pracy jako Sędzia NSA byłem sprawozdawcą trzech uchwał w składach siedmiu sędziów - uchwały z 8.12.2014 r., II FPS 5/14, ONSAiWSA 2015, nr 2, poz. 16 (dotyczącej postępowania egzekucyjnego w administracji); uchwały z 12.10.2015 r., I FPS 1/14, ONSAiWSA 2016, nr 1, poz. 4; uchwały z 18.3.2019 r., I FPS 3/18, ONSAiWSA 2019, nr 4, poz. 55 (dotyczącej przedawnienia zobowiązań podatkowych) oraz dwóch wyroków wydanych w składzie siedmiu sędziów NSA - z 28.6.2010 r., I FPS 5/09, ONSAiWSA 2010, nr 5, poz. 85 (w przedmiocie przedawnienia zobowiązań podatkowych) oraz z 11.3.2013 r., I FPS 5/12, ONSAiWSA 2013, nr 5, poz. 78.

Orzeczenia, w których byłem sprawozdawcą, były publikowane w wielu czasopismach, a mianowicie w: Orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego i Wojewódzkich Sądów Administracyjnych (11), Przeglądzie Orzecznictwa Podatkowego (23), Monitorze Podatkowym (6), Orzecznictwie Sądów Polskich (3), Doradztwie Podatkowym (1), Głosie (1), Przeglądzie Podatkowym (1), Prokuraturze i Prawie (2).

Arkadiusz Cudak

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'A. Cudak', written in a cursive style.